

JOSEP O EL TESTIMONIATGE DE L'ANONIMAT

per JOSEP MARIA SOLER

Josep és just, home bo segons el cor de Déu. Com Abraham, és cridat a fer avançar el pla diví de salvació i hi correspon amb una fe introntollable i amb una docilitat plena de confiança en la Paraula que Déu li havia adreçat. Josep, com Abraham, bé que per mitjans diversos, rep de Déu una descendència destinada a la salvació dels creients. El fill que és donat a l'un i a l'altre pertanyerà a Déu i a tota la humanitat. No podran disposar-ne al seu gust. Només hauran de ser-ne servidors plens d'amor i de sol·licitud, d'acord amb el pla de Déu.

La missió sublim confiada a Josep és precisament la d'introduir el Messies en el llinatge de David, el seu avantpassat i, per tant, de fer que Jesús, el Crist, sigui *fill de David, fill d'Abraham*, tal com diu l'inici de la revelació del Nou Testament (Mt 1,1). La grandesa de Josep, doncs, no és tant haver conegut el Crist segons la carn, de manera humana, ni la seva relació familiar amb ell, per més que fou importantíssima per al desenvolupament de la personalitat humana de Jesús. La grandesa de sant Josep consisteix, per sobre de tot, en la fe amb què acollí la Paraula de Déu i la posà en pràctica, i en la seva confiança en la promesa que li havia estat feta per mitjà de la qual ell era constituït dipositari del pla de salvació del gènere humà. I, com a conseqüència d'això, la grandesa li ve també del servei diligent que va prestar al misteri de l'Encarnació acollint i estimant en la vida de família la seva esposa Maria, i Jesucrist, el Senyor. Si Abraham va ser servidor d'una aliança provisional, Josep ho és d'una de més gran i definitiva: *l'aliança nova i eterna* segellada en Jesucrist.

Josep va procurar descobrir la voluntat de Déu quan, en la més gran perplexitat, va decidir de desfer en secret l'acord matrimonial amb Maria, la seva promesa estimada. I també, en les circumstàncies de rebuig i de pobresa que envoltaren el naixement de Jesús. I, encara, en l'angoixa de la fugida a Egipte perquè el nen Jesús era perseguit a mort; una angoixa que podem imaginar a partir del que sabem dels qui als nostres dies han de fugir del seu país i viure com a refugiats en terra estrangera. Sempre, però, veient com Déu sortia vencedor de totes les situacions, per bé que després d'haver passat pel sofriment, com una anticipació de la dinàmica de mort i de vida que és el misteri pasqual.

Josep va viure la seva missió única en l'anonimat, com un més del poble. Però ara tot cristià, sigui quina sigui la seva condició en l'Església, troba en ell un model. El Fuster de Natzaret ens ensenya tots a meditar la Paraula de Déu i acollir la seva voluntat per fer-les vida pròpia. En ensenya a viure la fe en la confiança plena, fins i tot davant les incerteses i els dubtes.